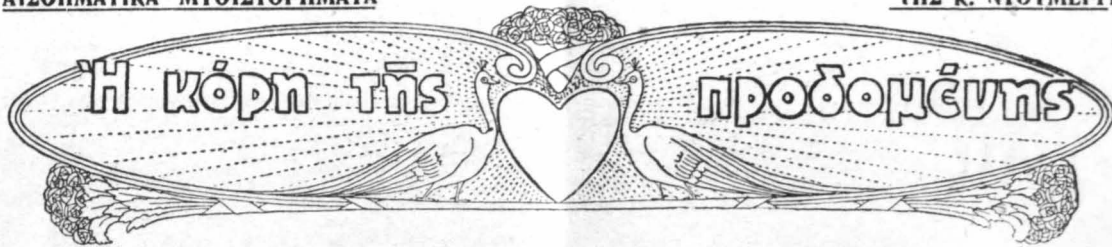

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—“Αδιόφορο... Προτιμώ καλύτερα, να σου μιλήσω... Πρώτα πρώτα, πρέπει να σου ζητήσω συγχώρηση, γιατί ο γάμος μου μαζί σου σ' έκανε δυστυχισμένο...”

“Ακούμπησε ζωηρά το χέρι του στα χείλη της νεαρής γυναίκας, σαν νάθελε να της φράξει το στόμα...”

—Μην λές τέτοια λόγια, Τύρα... Μην κατηγορείς τον εαυτό σου, μπροστά μου... Έγώ είμαι πολύ πιο ένοχος από σένα... “Ήμουν πολύ νέος — είν' αλήθεια — και σέ παντρεύτηκα επιπόλαια, δίχως σκέψη... “Όμως, αυτό δεν δικαιολογεί καθόλου τον τρόπο, με τον οποίο φέρθηκα απέναντί σου κι' απέναντι στο παιδί μας!

—“Όχι... Μην τό λες αυτό... Σ' ένωχλούσα τόσο πολύ, με τις ζηλοτυπίες μου και με τις απαιτήσεις μου!... “Ω, σήμερα μόλις ιωώθω καλά, πόσο τρελλά φέρθηκα!... “Αν τηρούσα άλλη στάσι, ίσως να χαίρομουν τώρα την ανέκφραστη εύτυχια της αγάπης σου... “Ίσως να είχα τώρα κατακτήσει την καρδιά σου... Φάνηκα πολύ άδεξια, Τζιλ!...”

—Κι' έγώ, πολύ μοχθηρός... Είμαι πολύ πιο ένοχος από σένα, σου λέω... Και δεν θέλω να ένοχοποιής εσύ τον εαυτό σου, απέναντί μου, αγαπημένη μου Τύρα...”

—“Έστο... Άφου αυτή είνε ή έπιθυμία σου, δεν θά ξανακάνω λόγο στο μέλλον, γι' αυτό... Θέλω όμως, να σου τι ακόμη: Πρόκειται τώρα να ζήσης μόνος σου, μαζί με τη μικρούλα μας Κάγια... Ξέρω ότι την αγάπας τρυφερά, κι' ότι θά εκπληρώσης όλα σου τά καθήκοντα απέναντί της!... Μά... είνε τόσο λεπτή ή κορούλα μας... Τόσο εύαίσθητη ή ύβεια της... Κι' άπαιτεί πολλές φροντίδες... Και τόση προσοχή, ώστε παρ' όλο πού είσαι ξε-ξείρατος πατέρας, ίσως να σου ξεφυγή—καμιά φορά—μιά λεπτομέρεια... “Ίσως να μην έπαρκέσουν ή φροντίδες σου κ' ή στοργή σου, να μέν την φυλάξουν καλά...”

—“Ενας πνιγμένος λυγμός της έφραξε το λαρύγγι. Δεν μπορούσε να εξακολουθήσει... —Μην βασανίζης την ψυχή σου έτσι! της είπε ο Τζιλ με συγκίνηση. “Αν είνε αλήθεια που ‘Υψίστου, να σέ πάρη κογιά του και να μιά λείψης, τουλάχιστον άς κλείσουν τά μάτια σου με ‘γαλήνη κ' ήσυχία... “Η Κάγια μας θά είνε πάντα το αντίκειμενο της πύ Ζωηρης στοργής μου και τόν πιο τρυφερόν φροντίδων μου!... Δεν τολμώ θεθείαι να ίσχυομαι, ότι θά μω-ρέσω ποτέ να σέ αναπληρώσω σέ όλα κοντά της...”

—“Τόν δίκωψε με ένω κίνημα του κίτρινου, μαραμμένου χεριού της. —Αλλοίωτο, φίλε μου! ψιθύρισε. Τώρα τελευταία, δεν μπο-ρούσα πειά να φαίνουμαι χρήσιμη στη φτωχή κι' άγαπημένη μικρούλα μας!... Γι' αυτό, καλύτερα είνε πού πεθαίνομ...”

—“Τύρα, τί είν' αυτά πού λές;...”

—“Αφσέ με να μιλήσω, καλέ μου!... Ξέρεις τί σκέφτηκα: Πρέπει να ξαναπαντρευθής, όταν θ' ανέθω πειά στον ούρανό, έ-γώ!... Καί...”

“Ο Τζιλ συνταράχτηκε. “Έκανε κίνημα ζωηρής διαμαρτυρίας: —Νά ξαναπαντοετώ;... “Έγώ;... Πώς σου ήρθε αυτή ή τρελή ιδέα;... “Όχι... “Όχι... Και να τό ποθής με λαχτάρα αυτό τό παγκύμα ακόμη, σέ θεθαίνομ ότι δεν θά γίνη!... Καμ-μιά γυναίκα δεν θά πάρη τί θέσι σου κοντά στην Κάγια μας!...”

—“Μιά μουσική αντίδια γασσός φωτίσε τό γλυκό πρόσωπό της. Τήν ίδια στιγμή όμως, τό διάφανο και σκαμμένο κορμί της νεα-ρης γυναίκας φάνηκε να τεντώνεται, να γίνετα αλύγιστο και ψυγρό, ενώ συγχρόνως ή άργή και αγαλή φωνή της εξακολου-θούσε:

—“Όμως, φίλε μου άναπημεν, θά ανακουφίζομουν άνειπίωτα, αν νινάνα αυτό!... Με τόν όσο όμως, ότι έκείνη πού θά διαλέγεις για δεύτερη υπτέρα της μικρούλας μας, θά ήταν σοοονική γι' αυτήν!...”

—“Μά σου λέω, ότι... —Περ' μινε, Τζιλ!... Σικέφτηκα ακόμη κάτω... Έγώ... δεν μπόρεσα δυστυχώς να σέ κάνω... εύτυχιωμένο!... Θά τό μπορούσε τουλάχιστον... έκείνη... έκείνη πού αγαπούσε... και πού... αγαπάς ακόμη;...”

—“Σιωπή! Τύρα! Ξεφώνισε κάπως θίσις ο Τζιλ! Για-τί μου μιλάς για κείνη;... Σ' ενεδόν είχα κατορθώσει να την ενάωω έντελδελ!... Κι' άσσε φορέ—σπάνια, άλλωστε—ή σκεπτόμουν τώρα τελευταία... την έλλα-

πα... πολύ, πολύ μακριά μου... σαν μιά σκιά... να μου δείξην έπιτακτικά με τό δάχτυλό της, τόν δρόμο του καθήκοντος... τόν δρόμο της τιμής!...”

“Η Τύρα άνασπικήθηκε λιγάκι, με λαχανιασμένο θαθεία τό στήθος της:

—“Αλήθεια; τραύλισε με αγωνιώδη λαχτάρα. Αλήθεια, Τζιλ μου;... “Ωστε, ώστε τώρα... μ' αγαπάς λιγάκι... λοιπόν;...”

“Εκείνος άκούμπησε γλυκά τά χείλη του, στο γλωμά κι' άνή-κυνο μέτωπό της, τό όποίο ώρθωνόταν μπρός του.

—“Σ' αγαπώ πολύ, αγαπημένη μου Τύρα! της μουρούρισε ύ-στερα με συγκινημένη σοβαρότητα. Θά ήμουν ένα τέρας, αν δεν σ' αγαπούσα.

“Εκείνη άκούμπησε τό κεφάλι της στον ώμο του. “Ετσι, ο Τζιλ δεν μπόρεσε να δη τό θλιμμένο δάκρυ, τό όποίο άργούκίλισε στο μάγουλό της. Ούτε κι' άκουσε τό παραπονετικό μουρμου-ρητό, τό όποιο θρούσε στα στεγνά της χείλη:

—“Άχ, μ' αγαπάς... Μά δεν μ' αγαπάς, με τόν τρόπο πού ά-γαπάς έκείνη!...”

“Εμειναν σ' αυτή τη στάσι άμίλητοι, άσκετές στιγμές. “Η Τύ-ρα είχε την καρδιά της σφιγμένη κρυφά, από κρυφούς έπίσης λυγμούς. “Ο Τζιλ πάλι, άποροφρημένος σέ λυπητερές σκέψεις, έλαφροχάιδευε κάπως μηχανικά τό ξανθόμαλλο κεφάλι της.

—“Θέλω να εύτυχήσης! μουρούρισε πάλι με τρεμουλιαστή φωνή έκείνη. “Έχει πολύ εύγενική ψυχή ή έξασέληφ σου, Τζιλ. Αυτό τουλάχιστον άποδεικνύεται δλοκόσασ-ρα, άπ' την μέχρι τώρα στάσι της... Γι' αυτό, είμαι θε-θείαι, ότι θά αγαπήσης την Κάγια μας και θάνε πάντα καλή απέναντί της... “Ω, είνε μιά άνεκτίμητη ψυχή ή έξασέληφ σου, Τζιλ!... “Όταν πεθάνω, αγαπημένη μου, παντρεύου την!...”

—“Διακόπηκε όμως, γιατί ένοιωσε τό κορμί του Τζιλ να συγκλονίζεται δλοκόληρο:

—“Αυτό ποτέ δεν θά γίνη! Ξεφώνισε τραχειά. Ποτέ δεν θά παντρευθί την Κλάρα!

—“Γιατί;... “Ω! Τζιλ, είμαι θεθείαι πώς την αγα-πάς πάντοτε... κι' ό υποφέρεις... Κ' έγώ θέλω να γίνης εύτυχιωμένος, πολυαναπημένο μου.

“Ενα μυστηριώδες φός έλαμπε στα μάτια της νέας γυναίκας, μιά φλογερή τρυμερότης δονούσε την τρε-μαυμένη φωνή της, πού έπαλλε συγχρόνως από πύνο.

Κι' ο Τζιλ, κυριευμένος από θαυμασμό, νικημένος από τόν ήρωισμό αυτής της γυναίκας καρδιάς, μέσα στην όποια φώληαζε μιά άγάπη πραγματικά χριστιανική, έτοι-μη για κάθε θυσία, γλύστωση γονατιστός μπροστά της κ' έφε-ρε τά χείλη του στα τρεμάμενα χείλια της.

—“Δέν ήμουν άξιος ν' αγαπηθώ τόσο. Τύρα! είπε ταπεινά Με-γαλώνας. “Ετσι τις τύψεις μου για όλα τά πρασμένα άδικα. Μά μη μου μιλάς για την Κλάρα... Ποτέ δεν θά της ζητήσω να γίνη γυναίκα μου...”

—“Ω! γιατί;

—“Γιατί δεν θά ξεχάσης ποτέ ότι της ζήτησα τό νέρι της κού-θονάς της την ύπαρξί σου. Δεν ήποσει νάγη πειά έμπιστοσύνη σέ μένα... Κ' ή Κλάρα δεν καταλαθαίνει την άγάπη χωρίς έ-μπιστοσύνη...”

—“Ω! αν σ' αγαπάεις πραγματικά, θά σέ συχωρέσει... —Δέν θά της τό ζήτησω αυτό ποτέ! Μη σου μιλάς πειά σγε-τικώς, Τύρα... “Αφσέ με να σκέφτωμαι μονάχα έσένα, γυναίκα μου πολυαγαπημένη...”

—“Μιά λάμψις εύτυχίας πέρασε από τό σκοτεινιασμένο πρόσωπο της Τύρας.

—“Δέν μου τό είχε πη ποτέ αυτό! ψιθύρισε με φωνή λιγο πνιγμένη από την έκπληξη. Γιατί λοιπόν σήμερα...”

—“Γιατί είσαι ένα άγιο πλάσμα και γιατί σέ ά-γαπώ...”

“Ο Τζιλ είδε να σκέθη προς αυτόν ένα πρόσωπο άγνιστόλο κι' ένοιωσε ένα χέρι πού έτρεμε, ν' ά-κουμπή στα μαλλιά του.

—“Πές τό πάλι... Πές τό πάλι, πολυαγαπημέ-νου...”

—“Ναί, σέ αγαπώ, Τύρα μου, όχι όσο άξίζεις να σ' αγαπώ, μά όσα μπορεί ή φτωχή ανθρώπινη καρ-διά μου...”

(Άκολουθεί)

